

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Ing. B. Z.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. 3. 2020, č. j. JMK 48979/2020, sp. zn. S-JMK 99730/2019/OD/Sz,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. JMK 48979/2020, sp. zn. S-JMK 99730/2019/OD/Sz, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 1 851 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, Odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 5. 2019, č. j. MUZN 50165/2019, sp. zn. 16135/2017/Au (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 4. 10. 2017 v době od 13:20 hod. do 13:30 hod. na nám. Svobody ve Znojmě před domem č. p. 209/17 jako řidič motorového vozidla tov. zn. Peugeot 807, reg. zn. X z nedbalosti stál s tímto vozidlem mimo vymezené parkoviště v úseku platnosti dopravní značky IZ 8a „Zóna s dopravním omezením – zákaz stání“ s dodatkovou tabulkou „mimo vyznačená parkoviště“. Tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce uvedl, že dne 4. 10. 2017 ve 13:20 hod. zastavil ve Znojmě na nám. Svobody před lékárnou vozidlo tov. zn. Peugeot 807, reg. zn. X za účelem složení nákladu do lékárny. Při návratu k vozidlu žalobci strážník městské policie tvrdil, že stojí v křižovatce. Po rozporování tohoto stavu žalobce odmítl podepsat hlášení o přestupku, protože se nezakládalo na pravdě, žalobce o tom má zvukový záznam. V řízení poté správní orgán přehodnotil skutek na to, že žalobce stál v úseku platnosti dopravní značky IZ 8a „Zóna s dopravním omezením – zákaz stání“ s dodatkovou tabulkou „mimo vyznačená parkoviště“. V průběhu řízení pak žalobce uváděl, že pouze zastavil, nikoliv stál. Při výsledku strážník městské policie hned v první větě uvedl, že si nic nepamatuje, protože je to již dlouho. Během výsledku mu pak bylo napovídáno správním orgánem ze spisu a strážník to jen zopakoval, o tom také existuje zvukový záznam. Uvedenou skutečnost správní orgán ve svém rozhodnutí bagatelizoval, neboť výpověď označil za stručnou, jasnou, srozumitelnou a obsahově hodnotnou. S takovým tvrzením však žalobce nesouhlasil a uvedl, že správní orgán zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Další svědek, paní M. Z., uvedla, že si situaci pamatuje, její přednesenou verzi však správní orgány zpochybnilы zejména co se týče délky stání.
5. Po odvolání ke krajskému úřadu bylo rozhodnutí zrušeno a vráceno k novému jednání, přičemž už v tomto rozhodnutí krajského úřadu je vidět, že ani on se nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání. V dalším řízení správní orgán prvního stupně pouze doplnil působnost dopravního značení, načež toto rozhodnutí odvolací správní orgán potvrdil.
6. Žalobce svou verzi skutkového děje zopakoval během správního řízení několikrát, avšak za celou dobu se jej nikdo nezeptal, jaký náklad nesl do lékárny. Správní orgán měl přitom dokázat žalobci vinu, a ne očekávat, že žalobce bude prokazovat svoji nevinu. Tím bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces.
7. Žalobce dále uvedl, že záznam z místa přestupku nelze brát jako důkaz. Z toho plyne, že správní orgány nemají žádný důkaz o tom, na jak dlouho žalobce vozidlo zastavil. Svědkyně paní M. Z. dobu odhadla asi na 5 minut a strážník městské policie, který si nic nepamatoval, napsal do záznamu 10 minut. Správní orgán dále polemizoval nad

časem 5 minut, jestli je adekvátní nebo neadekvátní pro neprodlené zastavení. K tomu žalobce uvedl, že předání věci nějakou dobu trvá. Žalobce navíc věci nejen dovážel, ale i odvážel, a dojít na místo a zpět a předání věci nějakou dobu zabere.

8. Správní orgán se podle žalobce nevypořádal ani s materiálním znakem přestupku. Z nákresu je patrné, že žalobce udělal vše pro to, aby svým zastavením vozidla nikoho neohrožoval, neomezoval, neztěžoval a neznemožňoval ani jinak neovlivňoval průjezd daným místem, a nezpůsobil tedy žádnou nebezpečnou situaci a nevytvořil překážku v provozu. Tudíž žalobce nevytvořil potenciálně nebezpečnou situaci a materiální znak přestupku chybí.
9. Podle žalobce žalovaný opomněl zhodnotit všechny důvody jeho odvolání, zejména neprokázání samotného přestupku. Správní orgán I. stupně neprokázal žalobci přestupek, který je mu kladen za vinu, rozhodnutí žalovaného je tedy v rozporu s právními předpisy i skutkovým stavem věci. Rozhodnutí je věcně nesprávné a řízení o přestupku bylo stíženo procesními vadami takového charakteru, že zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí.
10. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. K námitce ohledně presumpce nevinu uvedl žalovaný, že souhlasí s žalobcem v tom, že prokázat vinu v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů a že přestupce nemusí prokazovat svou nevinu. Správní orgány však nejsou povinny prokazovat negativní skutečnosti, tj. v daném případě, že žalobce na předmětném místě nestál. Žalovaný dostal zásadě materiální pravdy podle ustanovení § 3 správního řádu, neboť na základě shromážděných podkladů bez důvodných pochybností prokázal, že žalobce v předmětném místě a čase jako řidič motorového vozidla s tímto vozidlem stál v působnosti dopravní značky, která stání mimo vyhrazená parkoviště zakazuje. Skutkovou verzi příběhu žalobce se zabýval tak, že se zamýšlel nad trváním předání žalobcem nespécifikované věci s ohledem na jim uvedené konkrétní skutečnosti. Žalovaný označil za přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015 – 19, ve kterém soud konstatoval, že pokud řidič nezajistí možnost okamžitého přemístění vozidla a odnáší náklad od vozidla pryč, bez ohledu na časový úsek, dopouští se v místě, kde je zakázáno stání, přestupku. V nyní posuzovaném případě z úředního záznamu nevyplývá, že by po dobu dokumentace přestupkového jednání strážníkem městské policie bylo kolem vozidla jakkoli manipulováno s nákladem, nebo že by se kolem vozidla pohybovala osoba, která by byla připravena s vozidlem neprodleně odjet pro případ, že by překáželo.
12. Žalovaný rovněž souhlasil s názorem žalobce, že na základě pouhého úředního záznamu nelze prokázat vinu za přestupek. Závěr o vině žalobce však nebyl vystaven pouze na obsahu úředního záznamu. Rozhodný stav věci byl potvrzen provedením dalších důkazů, které jako celek vedly k závěru, který se žalobci nepodařilo zpochybnit, tj. že předmětným vozidlem a v daném místě a čase stál v úseku platnosti dopravních značek IZ 8a, B 29 a E 13.
13. Tvrzení žalobce, že vyslechnutý strážník městské policie si nic nepamatoval, podle žalovaného neodpovídá výpovědi strážníka, jak byla zaprotokolována. Žalobce vychází

z mylné premisy, že pokud si strážník vše nepamatoval, nemohl být jím zaznamenaný čas stání vozidla na místě přestupku správný. Vzhledem k datu spáchání přestupku, času, který uplynul do dne svědecké výpovědi a pracovní náplni strážníka, lze očekávat jisté omezení jeho paměti. Naopak zaznamenání času přestupkového jednání bezprostředně po jeho spáchání lze považovat za přesné a takový záznam má významnou důkazní hodnotu. Výpověď svědka navrženého žalobcem ohledně doby pohybu strážníka kolem vozidla přitom není v rozporu s tím, co je uvedeno v úředním záznamu.

14. Námitka, že žalovaný neprokázal žalobci materiální znak přestupku, je nedůvodná. Má-li žalobce za to, že svým jednáním nikoho neohrožoval, neomezoval, anebo jinak neovlivňoval průjezd daným místem, jde pouze o jeho subjektivní pohled na věc. Připuštěním názoru účastníka silničního provozu na dopravní značení jako rozhodného důkazu o škodlivosti přestupkového jednání by došlo k popření účelu dopravního značení.
15. Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

16. Krajský soud nařídil ve věci na den 30. 3. 2023 ústní jednání.
17. Žalobce zopakoval, že na místě stál pouze za účelem vyložení věcí do lékárny. Policista při výslechu uvedl, že si nic nepamatuje, přesto správní orgány považovaly jeho výpověď za plnohodnotnou a věrohodnou, což žalobce považuje za absurdní, proto podal správní žalobu.
18. V rámci dokazování byl proveden důkaz zvukovým záznamem, který předložil žalobce. Zvukový záznam se týkal výpovědi strážníka, který byl přítomen u spáchaného přestupku.
19. K provedení dokazování žalobce uvedl, že správní orgány vycházely ze zápisu z místa, strážník si nic nepamatoval a vycházel pouze z toho, co mu sdělil předseda přestupkového řízení. Již na místě strážník klasifikoval, že se jednalo o parkování v křižovatce a až poté do zápisu připsali, že se jednalo o parkování v zóně. Žalobce v zóně však neparkoval. Pro lékárny U Sv. Ducha externě pracuje jako správce sítě a technický pracovník a občas mezi lékárnami převáží věci. Dvnitř do lékárny donesl bedny a potřeboval je někomu předat, což trvalo cca 5 minut, a vyplynulo to i z výpovědi svědkyně. Žalobce tedy trvá na tom, že na místě neparkoval, pouze zastavil za účelem vyložení věcí. Lékárny vlastní tchyně bývalé manželky žalobce a sám žalobce pracuje pro firmu Sitcom, která pro lékárny zajišťuje správu počítačů, sítě a technických záležitostí v lékárně. Žalobce v inkriminovaný den prováděl práci pro lékárnu v Hatích a když jel zpět, požádali jej, aby vzal dvě bedny do lékárny na nám. Svobody. V bednách byly listiny a zdravotnický materiál, které žalobce předal majitelce lékárny a další zaměstnankyni lékárny. Od vozidla k lékárně je to minuta, v lékárně byl poté 5 minut, než předal bedny s listinami a materiálem, zbytečně se nezdržoval. Žalobce nepředával materiál oproti podpisu, v té době byl ženatý s paní Zoubkovou a bralo se to tak, že věci převáží někdo z rodiny. Tzv. blikačky žalobce nepoužil, neboť nikoho neohrožoval a neomezoval, stál v boční uličce a přešel silnici k lékárně. Žalobce s ohledem na výše uvedené požadoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a přiznal žalobci náklady řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
21. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
22. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
23. Žalobce zejména namítal, že správní orgány chybně posoudily zjištěný skutkový stav jako stání vozidla a že mu nebylo prokázáno spáchání přestupku, ze kterého byl obviněn, přičemž správní orgány vzaly do úvahy verzi skutkového děje uvedenou zasahujícím strážníkem, jehož výpověď byla podle žalobce nevěrohodná.
24. K tomu je nutno specifikovat rozdíl mezi zastavením a stáním vozidla, kdy podle ustanovení § 2 písm. o) silničního zákona *zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu* a podle ustanovení § 2 písm. n) silničního zákona *stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení*.
25. Podle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*.
26. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*.
27. Co se týká námitek žalobce týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud na úvod uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
28. Soud dále konstatuje, že ve věci není sporné, že žalobce dne 4. 10. 2017 na nám. Svobody ve Znojmě před domem č. p. 209/17 jako řidič motorového vozidla tov. zn.

Peugeot 807, reg. zn. X parkoval s tímto vozidlem mimo vymezené parkoviště v úseku platnosti dopravní značky IZ 8a „Zóna s dopravním omezením – zákaz stání“ s dodatkovou tabulkou „mimo vyznačená parkoviště“. Sporné naopak je, po jak dlouhou dobu žalobce na předmětném místě stál a zda šlo o „stání“ či jen o „zastavení“ za účelem vyložení nákladu. Místo skutku bylo v daném případě místo neoznačené jako parkoviště v městské památkové rezervaci v působnosti dopravní značky IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, která označuje oblast, v níž platí vyobrazená dopravní značka B 29 „zákaz stání“ s dodatkovou tabulkou E 13, která upřesňuje, že zákaz stání platí „mimo vyznačená parkoviště“.

29. V rámci správního řízení byly zjištěny různé verze průběhu skutkového děje, a to verze zasahujícího strážníka městské policie (která je však sporná s ohledem na to, že si strážník průběh přestupkového děje nepamatoval, viz níže), verze žalobce a verze svědkyně, přičemž se tyto verze liší především v délce časového úseku, po který vozidlo žalobce stálo na místě, a v hodnocení toho, zda žalobce na místě stál či pouze zastavil za účelem odnesení nákladu do lékárny. Strážník tvrdil, že vozidlo žalobce stálo na místě po dobu minimálně 10 minut, stejný údaj vyplývá i z úředního záznamu o přestupku, a dále policista uvedl, že žalobce se po uvedenou dobu kolem vozidla nepohyboval s nákladem. Žalobce naopak tvrdí, že na místě zastavil na dobu 5 minut pouze za účelem vyložení nákladu do lékárny. Svědkyně pak uvedla, že dobu, po kterou byl žalobce v lékárně, odhaduje asi na 5 minut, ale nepamatovala si, zda žalobce šel vícekrát k vozidlu za účelem odnesení nákladu, ani nevěděla, o jaký náklad se mělo jednat. Správní orgán I. stupně pak dal za pravdu verzi policisty, která podle něj nebyla zpochybněna výpovědí svědkyně. Správní orgány uvažovaly nad tím, že výpovědi strážníka a svědkyně si nerozporují, neboť svědkyně dobu parkování vozidla odhadla a uvedla pouze přibližný čas, tudíž delší doba, po kterou se nacházel u vozidla strážník, není její výpovědí vyloučena. Správní orgány přitom posoudily všechny zjištěné skutečnosti, tj. zejména skutečnosti vyplývající z úředního záznamu o přestupku ve spojení s výpověďmi strážníka a svědkyně. Na základě výše uvedeného pak měly správní orgány za to, že vozidlo žalobce bylo na předmětném místě zaparkováno po dobu 10 minut, přičemž se žalobce u vozidla nepohyboval. Skutkové verzi žalobce, že šlo o pouhé zastavení, správní orgány neuvěřily. Správní orgány se zabývaly tím, zda žalobce zastavil vozidlo na dobu nezbytně nutnou ke složení či vyložení nákladu, a dospěly k závěru, že nikoliv. Navzdory přesvědčení žalobce, že čas parkování vozidla po dobu 5 minut znamená pouze zastavení vozidla, pak správní orgány uzavřely, že v posuzovaném případě v době, kdy se zasahující strážník nacházel u vozidla, žalobce se kolem vozidla nepohyboval, nic nenakládal ani nevykládal, a tudíž se jednalo o stání vozidla.
30. Krajský soud je však opačného názoru. Žalobce již v průběhu správního řízení tvrdil, že na místě zastavil na dobu 5 minut, během které vyložil náklad z vozidla, šel přes ulici do lékárny, kde náklad předal a následně se vrátil zpět k vozidlu, kde stál zasahující strážník. Ačkoliv žalobce tuto skutečnost neuvedl do úředního záznamu z místa spáchání přestupku, následně tuto verzi uváděl v průběhu prvostupňového i odvolacího správního řízení. Svědkyně, jak je uvedeno výše, odhadla dobu, po kterou se žalobce nacházel v lékárně, na přibližně 5 minut a současně potvrdila, že žalobce nesl do lékárny náklad. Správní orgány se však spokojily s verzí strážníka, tj. že vozidlo žalobce stálo na místě minimálně 10 minut, přičemž však tento časový údaj vyplývá pouze z úředního záznamu.

31. S tím souvisí dále žalobní námitka týkající se nepoužitelnosti a věrohodnosti svědecké výpovědi zasahujícího strážníka, jelikož během výpovědi při ústním jednání vyplynulo, že si strážník nepamatoval okolnosti spáchání přestupku.
32. Obecně lze říci, že na základě výpovědi svědka – zasahujícího strážníka, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno – lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Obvykle se jedná o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení nestranného zasahujícího strážníka podepřené úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Žalovaný potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnější se jeví výpověď zasahujícího strážníka, jež přestupek zjistil, a to i ve spojení s výpovědí svědkyně – lékárnice, která se v době spáchání přestupku nacházela v lékárně.
33. Soud k tomu však uvádí, že v průběhu dokazování před krajským soudem vyšlo najevo, že výpověď strážníka městské policie působí nepříliš přesvědčivě, neboť ze zvukového záznamu je zřejmé, že si strážník průběh přestupkového děje skutečně nepamatoval. Na základě soudem provedeného dokazování je možné uzavřít, že strážník nebyl schopen souvisle vypovídat o událostech z místa spáchání přestupku, a ve výpovědi mu v průběhu ústního jednání před správním orgánem I. stupně napovídala prostřednictvím navádějících dotazů oprávněná úřední osoba.
34. Svědecká výpověď přitom měla probíhat tak, že strážník měl nejdříve sdělit, jakým způsobem vnímal proběhlé události a až následně měly přijít doplňující dotazy. Uvedený postup při svědecké výpovědi vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, podle něhož „*svědek musí souvisle vylíčit vše, co ví o předmětu výsledku. Teprve následně jsou svědkovi kladeny otázky. Dodržení tohoto postupu je významné při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka.*“ Je přitom pochopitelné, že v situaci, kdy byla výpověď strážníka prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, mohou být v jeho výpovědi drobné odchylky, neboť nelze mít za to, že obecně strážníci či policisté mají kapacitu pamatovat si všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie (ať už Policie ČR, či městské policie) s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani klást. Nicméně v nyní posuzovaném případě se nejednalo pouze o nevýznamné odchylky, ale o celkově nekonzistentní výpověď, která byla značně obecná a v podstatě vyplývala pouze z toho, co strážníkovi napovíděla prostřednictvím dotazů oprávněná úřední osoba, která vedla ústní jednání. Taková výpověď zasahujícího strážníka pak nemůže být pro účely přestupkového řízení použitelná, neboť je narušena její věrohodnost.
35. Co se týče dalších důkazních materiálů ohledně přestupku, byl dále k dispozici úřední záznam a fotodokumentace přiložená k úřednímu záznamu. Tato fotodokumentace však dostatečně nemapuje okolí vozidla tak, aby bylo zřejmé, že se žalobce kolem

vozidla skutečně nepohyboval. Ani z fotodokumentace pak nelze nijak odvodit dobu, po kterou mělo vozidlo žalobce stát na předmětném místě. K úřednímu záznamu totiž byla přiložena pouze jedna fotografie zachycující vozidlo žalobce zezadu, přičemž na fotografii není uveden ani čas, kdy byla pořízena. Doba, po kterou mělo vozidlo žalobce stát na místě, tak vyplývá pouze z úředního záznamu a je rozporná s tvrzením žalobce a svědkyně. Nastala tedy situace, kdy správní orgán I. stupně v podstatě vycházel pouze z informací uvedených v úředním záznamu, což však není dostatečné.

36. Co se týká procesní hodnoty úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečnosti, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Je nutno dále konstatovat, že úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, a to především v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybňují, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům, např. fotografie z místa spáchání přestupku (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 – 48). Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115).
37. V nyní řešené věci přitom proti žalobci neexistovaly další důkazy než úřední záznam. Jak soud uvedl výše, fotografie z místa spáchání přestupku dostatečně nemapuje, zda se žalobce v okolí nenacházel, ani není pomocí fotodokumentace zmapováno, po jak dlouhou dobu vozidlo žalobce na místě stálo. Výpověď strážníka nelze použít, neboť jak soud uzavřel již výše, nelze ji považovat za dostatečně přesvědčivou.
38. Krajský soud proto nesouhlasí s tím, že správní orgány pomocí označených důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzovaném případě však s ohledem na absenci důkazů ohledně toho, jak dlouho žalobce s vozidlem na místě skutečně parkoval, nelze bez důvodných pochybností říci, zda skutečně na místě parkoval po dobu minimálně 10 minut. Naopak tvrzení žalobce a výpovědi svědkyně se shodují a plyne z nich, že doba parkování vozidla činila dobu maximálně 5 minut.
39. Dále je nutno posoudit, zda dobu 5 minut, po kterou žalobce na místě parkoval, a to za účelem vyložení nákladu, lze posuzovat jako zastavení za účelem vyložení nákladu podle ustanovení § 2 písm. o) silničního zákona.
40. Žalovaný totiž konstatoval, že i v případě, kdy žalobce parkoval na místě po dobu 5 minut, spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona,

neboť nelze bez dalšího říci, že doba 5 minut znamená pouhé zastavení vozidla. Žalovaný v tomto kontextu poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015 – 19, z něhož vyplývá, že pokud je vozidlo zastaveno za účelem vyložení nákladu, musí řidič zajistit možnost okamžitého přemístění vozidla. Pokud odnáší náklad od vozidla pryč, bez ohledu na časový úsek se dopouští přestupku.

41. Žalobce naopak poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, na základě něhož je přípustné za účelem vyložení nákladu zastavit vozidlo v místě zákazu stání až na dobu 30 minut.
42. Krajský soud nepovažuje v nyní posuzovaném případě za přílehlavý žalovaným označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015 – 19. V tomto rozsudku Krajský soud v Ostravě nakonec uzavřel, že doba zastavení není rozhodující v případě, že se řidič nenachází u vozidla a odnáší náklad pryč. Jako zásadní považoval Krajský soud v Ostravě možnost bezprostředního přemístění vozidla. Současně Krajský soud v Ostravě poukazoval i na vhodnost zastavení v konkrétní dopravní situaci tak, aby vozidlo nepřekáželo v dopravě.
43. Žalobce přitom vypověděl, že předal náklad v lékárně a hned poté se vrátil k vozidlu, kde již stál strážník městské policie. Krajský soud má proto za to, že bezprostřednost byla v případě žalobce zachována, neboť předal náklad a vrátil se zpět k vozidlu v časovém horizontu 5 minut, který je podle názoru soudu přiměřený pro neprodlené vyložení nákladu z vozidla. Je nutno přitom poukázat i na skutečnost, že vozidlo žalobce odstavil v místě, kde skutečně nijak zásadně nepřekáželo a neomezovalo provoz na pozemní komunikaci. Svědkyně totiž vypověděla, že žalobce upozornila na přítomnost strážníka u vozidla a žalobce hned poté k vozidlu přišel. Z toho lze usuzovat na skutečnost, že v případě nutnosti byl žalobce připraven s vozidlem ihned odjet pokud, by vozidlo bránilo průjezdu hasičských vozidel, vozidel záchranné lékařské služby apod. S ohledem na výše označený rozsudek Nejvyššího správního soudu je však na rozdíl od Krajského soudu v Ostravě nutné uzavřít, že je důležité posoudit, o jaký náklad se jednalo a až na základě toho vyvodit, zda doba zastavení byla pro vyložení takového nákladu přiměřená.
44. V průběhu řízení před soudem přitom žalobce specifikoval vykládaný náklad, přičemž se mělo jednat o dvě bedny s listinami a zdravotnickým materiálem, které předával v lékárně. Od této dodávky nemá žádné listiny, avšak jak vyplynulo z výpovědi žalobce i svědkyně, šlo o úzus, kdy žalobce jako tehdejší manžel zaměstnankyně lékárny a externí pracovník pro lékárnou občas převážel potřebný náklad mezi pobočkami lékárny. Žalobcem uvedená verze je pak podle krajského soudu uvěřitelná a s ohledem na výpověď svědkyně a tvrzení žalobce i pravděpodobná. Krajský soud tedy na rozdíl od správních orgánů musí přisvědčit verzi žalobce, neboť správním orgánům se nepodařilo jednoznačně prokázat, že žalobce na místě skutečně stál, nikoliv pouze zastavil za účelem složení nákladu do lékárny. Krajský soud vzal přitom v potaz i skutečnost, že výpověď zasahujícího strážníka před správním orgánem I. stupně nebyla konsistentní.
45. Pokud tedy žalobce odkazuje na judikaturu, která vyvozuje, že přípustné je za účelem vyložení nákladu parkovat vozidlo v místě zákazu stání i 30 minut, pak měly správní orgány posoudit, zda bylo reálné, aby za prokázanou dobu 5 minut skutečně náklad

vyložil, odnesl naproti do lékárny, náklad předal a vrátil se k vozidlu, přičemž bezprostřednost návratu k vozidlu a možnost neprodleného přemístění byla zachována.

46. Krajský soud na základě výše uvedeného shledal podanou žalobu důvodnou, neboť v průběhu správního řízení nebyl na základě provedeného dokazování v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a žalobci nebylo náležitě prokázáno spáchání předmětného přestupku, když správní orgány na podporu svých závěrů neměly dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a své rozhodnutí v podstatě postavily pouze na svědecké výpovědi strážníka, která se ukázala jako nevěrohodná, a na úředním záznamu o spáchání přestupku.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. Během dalšího řízení bude na správních orgánech, aby korektním způsobem vyhodnotily získané důkazy, případně dokazování doplnily, a ve věci nově rozhodly.
48. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci přísluší právo na náhradu nákladů řízení a hotových výdajů spočívajících v náhradě za ušlou mzdu ve výši 656 Kč a v náhradě za cestovné motorovým vozidlem na soudní jednání ze Znojma do Brna a zpět ve výši 1 135 Kč a parkovné ve výši 60 Kč. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobce byl osvobozen od placení soudního poplatku. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 1 851 Kč ve stanovené lhůtě.
49. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

